

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4

Chương 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

1.

Cửa phòng vẫn đóng, nhưng không khóa.

Tôi nhìn thấy một tia sáng le lói qua khe cửa.

Cả hai chúng tôi đều có một chút bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, vì thế trước khi đi ngủ sẽ luôn kiểm tra xem đèn dưới lầu có bị quên tắt hay không.

Trước khi đi ngủ, tôi còn nhớ rõ là tôi đã tự tay tắt đèn rồi.

Thế mà bây giờ, bên dưới lại đang bật đèn.

Trộm sao? Không, trộm nào mà lại bật đèn một cách công khai như vậy.

Có thể là một vụ cướp? Hay là một kẻ giết người hàng loạt chăng?

Vô số suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi ngay lúc này.

Bạn trai nói thầm với tôi là anh ấy sẽ đi ra khóa cửa.

Nhưng có một vấn đề ở đây, đó là muốn khóa cửa phải tra chìa khóa vào ổ.

Muốn làm như thế, trước tiên phải đứng dậy mở cửa, rút chìa bên ngoài rồi sau đó cắm chìa, khóa lại.

Điều này chắc chắn sẽ gây ra tiếng động.

Tôi lo lắng toát mồ hôi.

Tất nhiên, tôi đã lập tức báo ngay cho cảnh sát thông qua tin nhắn.

Cảnh sát nhanh chóng trả lời tôi, họ sẽ tới, nhưng phải mất nửa tiếng nữa.

Căn hộ này là tôi và bạn trai thuê. Chúng tôi không thêm WeChat hay có số điện thoại của nhân viên bảo vệ ở tầng dưới.

Nửa tiếng sau đó, rất có thể khi bạn trai tôi mở cửa, người ở dưới tầng sẽ chú ý tới.

Nửa tiếng, đủ lâu để hấn giết cả hai chúng tôi.

Tôi nắm chặt tay bạn trai, khuôn mặt ngập tràn sự lo lắng hoảng loạn.

Bạn trai tôi cũng rất lo lắng, môi run run nhưng vẫn vỗ nhẹ vào tay tôi.

Tôi nhìn bạn trai mình đang thận trọng đi về phía cửa, đầu tiên, anh ấy nằm xuống, thông qua khe cửa nhìn ra ngoài, sau đó lắc đầu với tôi và nói bằng khẩu hình rằng hiện tại không có ai ngoài hành lang cả.

Tôi không hề thở phào nhẹ nhõm, cả sống lưng căng thẳng, vểnh tai lên nghe ngóng từng động tĩnh dưới lầu.

Có một tiếng động nhỏ ở tầng dưới, nghe có vẻ kỳ lạ, giống như là dùng móng tay cào thứ gì đó.

Sau đó là tiếng vali mở khóa, người bên dưới đang lục lọi vali.

Nhưng thứ trong vali chỉ là quần áo tôi mang theo vào chuyến công tác tuần trước mà thôi, tôi không có thời gian xếp lại, trong đó cũng không có thứ gì đáng giá cả.

Bạn trai mở cửa, nhanh chóng rút chìa rồi đóng cửa khóa lại.

Cả hai chúng tôi đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không tránh khỏi vẫn gây ra tiếng động nhỏ.

Tôi chỉ có thể hy vọng trong tuyệt vọng rằng người đàn ông ở dưới tầng không nghe thấy.

Nhưng thật không may, hẳn dường như đã nghe thấy nó.

Bởi vì chúng tôi đã nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang.

Cộp cộp cộp.

Bước chân có lực, hẳn là đàn ông.

Tôi kiểm tra thời gian, còn 25 phút trước khi cảnh sát tới.

Và ở đây chúng tôi không có bất cứ bạn bè hay hàng xóm nào có thể giúp đỡ được.

Bạn trai tôi giấu tôi dưới gầm giường để trốn.

Trước đây chúng tôi có nuôi mèo, để ngăn không cho mèo chui xuống gầm giường, chúng tôi đã mua một tấm ván bao quanh gầm giường lại.

Bạn trai tôi tháo một tấm trong đó ra rồi bảo tôi vào đó.

Tôi cầm điện thoại, run rẩy đi vào.

Lúc này, vẫn còn 20 phút trước khi cảnh sát tới.

Và chúng tôi đều nghe rõ rằng, tiếng bước chân đột ngột dừng lại, như thể đang đứng trước cửa phòng chúng tôi vậy.

2.

Tim tôi thất lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng động ngoài ý muốn.

"Sơ Sơ?"

Nghe giọng nói này, tâm trạng tôi giống như đi tàu lượn siêu tốc vậy, tôi đột nhiên thả lỏng tinh thần đang căng chặt ra.

Tôi rất quen thuộc với giọng nói này, đó là giọng nói của bạn thân khác giới của tôi, Hà Trạch.

Cậu ấy là cảnh sát giao thông.

Là bạn thân nhất của tôi, Hà Trạch cũng quen biết bạn trai tôi.

Trước kia khi còn nuôi mèo, Hà Trạch thường giúp chúng tôi cho mèo ăn mỗi khi chúng tôi đi công tác.

Vì thế, cậu ấy cũng biết mật khẩu vào nhà của chúng tôi.

Mặc dù tôi không biết tại sao Hà Trạch lại chọn tới vào lúc này mà không chào hỏi gì trước, nhưng trái tim tôi vẫn nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Khi tôi chuẩn bị chui ra khỏi gầm giường, tôi nghe thấy Hà Trạch nghiêm túc nói: "Sơ Sơ, Lục Ngôn có ở trong phòng không?"

Lục Ngôn là tên bạn trai tôi.

Tôi vừa định trả lời thì một bàn tay đột nhiên đưa ra bịt miệng tôi lại.

Là Lục Ngôn.

Lúc này, vẻ mặt anh ấy rất kỳ lạ, anh ấy lắc đầu với tôi.

Tôi nghe thấy Hà Trạch tiếp tục nói: "Sơ Sơ, cậu nghe rõ những gì tớ chuẩn bị nói đây. Nếu Lục Ngôn quay lại, cậu nhất định không được cho anh ta vào phòng! Phải lập tức gọi cảnh sát!"

Tôi sửng sờ, hỏi trong vô thức: "Tại sao?"

Hà Trạch nghiêm túc nói: "Vừa rồi có một vụ tai nạn giao thông trên đường Bắc Thành, nạn nhân là một ông lão 60 tuổi, sau khi hung thủ vô ý đâm phải thì đã cán ông ấy ba lần rất nặng dẫn tới tử vong. Tớ vừa xem xong giám sát, hung thủ là Lục Ngôn."

"Lục Ngôn bỏ xe và chạy mất rồi. Tớ đoán có thể anh ta đã về nhà."

Toàn thân tôi lạnh toát, tôi ngẩng đầu lên, không thể tin được nhìn Lục Ngôn, người đàn ông vẫn luôn luôn dịu dàng này.

Anh ấy là một luật sư liêm lành, người đã từng hô hấp nhân tạo cho một người đàn ông vô gia cư đang hấp hối trên đường.

Tôi không tin là Lục Ngôn đâm xe rồi sẽ bỏ chạy, không tin rằng anh ấy sẽ cán chết một ông lão 60 tuổi một cách tàn nhẫn như vậy.

Nhưng mà, Hà Trạch cũng không nhất thiết phải nói dối tôi.

Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi, chúng tôi là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, trước khi tôi gặp Lục Ngôn, khi tôi khó khăn nhất, Hà Trạch luôn là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh tôi.

Tôi nhìn Lục Ngôn thờ hốt hốt, như đang muốn anh xác nhận.

Lục Ngôn thờ dài, đưa tay chạm vào đầu tôi, nhưng tôi lại tránh đi.

Anh lặng lẽ gõ một đoạn văn trên điện thoại.

[Sở Sở, em tin anh, người giết ông lão không phải anh mà là Hà Trạch, anh nhìn thấy biển số xe của Hà Trạch, anh không lựa chọn báo cảnh sát, anh muốn cho cậu ấy một cơ hội.]

[Bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó Hà Trạch đã phát hiện ra anh rồi. Cậu ta tới đây để giết người.]

Đoạn văn này lại khiến tôi bối rối, trong nhất thời, tôi không biết nên tin Lục Ngôn hay Hà Trạch.

Nhưng về mặt tâm lý, tôi vẫn có xu hướng nghiêng về phía Lục Ngôn hơn.

Tôi trấn tĩnh lại, nhớ lại tiếng kéo vali mà tôi nghe được trước đó.

Trước đây khi đi công tác, tôi đã li xe đi và luôn có thói quen ăn trái cây trên xe.

Tôi không quen với mọi thứ ở bên ngoài cho nên luôn mang theo trong vali một con dao gọt hoa quả.

Cả Hà Trạch và Lục Ngôn đều biết rõ thói quen này.

Tại sao Hà Trạch lại mang dao tới?

Có đúng như Lục Ngôn nói, Hà Trạch tới đây để giết người diệt khẩu hay không?

Lúc này, tay nắm cửa liên tục xoay.

Hà Trạch: "Sơ Sơ, cậu mở cửa đi, tớ mới nhận được một tin tức quan trọng hơn về Lục Ngôn, cậu mau mở cửa cho tớ vào!"

Tay nắm cửa xoay càng lúc càng nhanh, giọng của Hà Trạch càng lúc càng gấp gáp.

"Cho tớ vào! Bạch Sơ!"

Tôi sợ hãi trốn vào trong vòng tay của Lục Ngôn, sau đó ngửi thấy mùi máu thoang thoảng.

Mùi máu tươi này tỏa ra từ trên người Lục Ngôn, trộn lẫn với mùi hương khác khiến tôi có chút buồn nôn.

Tôi chậm rãi buông Lục Ngôn ra, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao tự dưng tối nay anh lại xịt nước hoa?"

3.

Lục Ngôn nhìn tôi, bất đắc dĩ nói: "Anh làm thế để che giấu mùi máu trên người, nhưng không phải như Hà Trạch nói đâu. Bạch Sơ, em có tin anh không?"

Tôi nhìn vào đôi mắt của Lục Ngôn, đôi mắt rất dịu dàng, hơi rũ xuống.

"Sao anh lại có mùi máu?" Tôi bình tĩnh hỏi.

Lục Ngôn thở dài, cho tôi xem cánh tay của anh.

Lúc này tôi mới nhận ra trên cánh tay anh có một vết thương dài.

Vết thương đã được băng bó, nhưng vẫn có máu nhàn nhạt rỉ ra.

"Lúc tan tầm, anh nhìn thấy một con mèo con mắc kẹt trong khe hở, lúc anh bắt được nó thì bị nó cào." Lục Ngôn thản nhiên nói.

Điều này nghe qua rất giống phong cách của Lục Ngôn.

Lục Ngôn là kiểu người dễ mềm lòng, anh ấy luôn sẽ lấy đồ của mình cho những con vật bị lạc bên đường ăn.

Tôi cảm thấy mình đúng là một cô bạn gái vô dụng, mặc dù Lục Ngôn đã giải thích rất lâu nhưng việc đầu tiên tôi làm lại là xé băng cá nhân của anh xuống.

Đúng là vết xước của động vật cào.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, áy náy nhìn Lục Ngôn: "Lục Ngôn, xin lỗi anh, em bận quá nên không để ý tới vết thương của anh."

Lục Ngôn xoa đầu tôi, nhìn tôi cười dịu dàng.

Hà Trạch ở bên ngoài hẳn là đã nghe thấy giọng nói của Lục Ngôn, tốc độ vận tay nắm cửa của cậu ấy càng ngày càng dồn dập.

"Sơ Sơ, đừng tin lời Lục Ngôn nói! Lục Ngôn, mày là đồ cặn bã!"

"Vết thương trên tay gã hoàn toàn không phải do mèo cào, là do ông lão đó! Sau khi Lục Ngôn cán ông ấy ba lần, gã đã xuống xe để xem ông lão chết chưa. Ông lão trước khi chết đã dùng hết sức bắt lấy tay của gã đó!"

"Sơ Sơ, cậu không phải cảnh sát, cậu thật sự có thể phân biệt được vết trầy xước do người làm và do động vật làm ra sao?"

Hà Trạch ở bên ngoài càng nói càng kích động, bắt đầu điên cuồng dùng dao đâm vào cửa.

Những lời của Hà Trạch lại khiến tôi nghi ngờ Lục Ngôn, nhưng chỉ một chút mà thôi.

Tôi kiểm tra thời gian trên điện thoại, còn 15 phút nữa cảnh sát mới tới.

Tôi nói: "Hà Trạch, chúng ta cùng bình tĩnh lại đi. Tớ đã gọi cảnh sát rồi, 15 phút nữa họ sẽ tới."

Âm thanh bên ngoài đột ngột dừng lại, rơi vào sự im lặng chết chóc.

Thanh âm Hà Trạch cực khàn vang lên: "Bạch Sơ, cậu gọi cảnh sát làm gì?"

Câu nói này khiến trái tim tôi chìm xuống đáy vực.

"Hà Trạch, cậu thật sự đã giết ông lão đó sao?" Thanh âm tôi tràn đầy lạnh lùng.

Hà Trạch mà tôi biết giống như mặt trời nhỏ, sưởi ấm những người xung quanh vậy.

"Không phải! Là Lục Ngôn!"

Tiếng gầm của Hà Trạch từ bên ngoài vọng vào.

"Không được để cảnh sát vào, không được!"

Tôi không muốn nói bất cứ điều gì với Hà Trạch, bình tĩnh chờ cảnh sát tới.

Lục Ngôn ngồi cạnh nắm chặt tay tôi.

Đột nhiên, tôi thấy một khoảng trống trong tủ đột nhiên mở ra.

Tủ quần áo này là kiểu cũ, Lục Ngôn và tôi mua ở chợ đồ cổ với giá 1000 NDT.

Lúc đó chúng tôi rất vui mừng, nhưng sau khi có kết quả thẩm định, chúng tôi như chết lặng.

Đây không phải đồ cổ gì hết, chỉ là làm giả mà thôi.

Tủ quần áo được đặt trong phòng ngủ, trong đó có quần áo mùa đông của tôi và Lục Nhan, đã ít nhất một tháng rồi tôi không có mở cái tủ này ra.

Lúc này, từ khước mắt tôi nhìn thấy trong khe hở của tủ quần áo có một đôi chân nhợt nhạt lộ ra.

Tim tôi đập dữ dội.

Tôi từ từ rút tay lại, vô thức nhích ra xa Lục Ngôn một chút.

Lúc này, vẫn còn 12 phút trước khi cảnh sát tới.

Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

4.

Mỗi lỗ chân lông của tôi đều tỏa ra khí lạnh.

Tôi siết chặt năm ngón tay: "Lục Ngôn, trong tủ có gì vậy?"

Nói xong, tôi nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của Lục Ngôn.

Anh dường như đã nhận ra rằng tôi sẽ hỏi câu này, liền đứng dậy mở cửa tủ quần áo không chút do dự.

Trong tủ là một con ma nơ canh.

Đôi bàn chân nhợt nhạt mà tôi vừa thấy là của ma nơ canh này.

Nhưng sự lo lắng của tôi vẫn chưa thể nguôi ngoai, tại sao bạn trai tôi lại giấu ma nơ canh trong tủ mà không nói với tôi?

Lục Ngôn giải thích: "Sơ Sơ, em có nhớ tuần trước anh đã nhận xử lý một vụ án giết người không?"

Tôi đã nghe Lục Ngôn nói về vụ kiện này, một cậu bé mười bảy tuổi bị kết tội giết người, nhưng cậu bé đó khẳng định nói rằng mình không giết người.

Cậu bé tìm Lục Ngôn và nhờ anh ấy bảo vệ mình.

Lục Ngôn tiếp tục nói: "Mọi người đều nghĩ cậu bé đó đã giết người, bao gồm cả cảnh sát, nhưng anh thì không nghĩ thế. Anh tin là cậu ấy không giết ai cả, ma nơ canh này là thứ anh dùng để mô phỏng lại vụ giết người đó."

Biểu cảm của Lục Ngôn vẫn chân thành như mọi khi, giống như lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, anh ấy đã giúp tôi lên ga tàu điện ngầm khi tôi không cẩn thận bị bong gân mắt cá chân.

Tôi đã chọn tin Lục Ngôn.

Lúc này, vẫn còn 8 phút trước khi cảnh sát tới.

Chỉ cần giữ thêm 8 phút nữa, sự thật sẽ được tiết lộ.

Hà Trạch bên ngoài dường như đã từ bỏ việc xông vào.

Nhưng những gì cậu ấy nói sau đó khiến tôi phải suy nghĩ lại.

"Bạch Sơ, cậu thật sự hiểu Lục Ngôn sao?"

Tôi yêu Lục Ngôn được một năm, tôi biết rất ít về công việc của anh ấy, chứ đừng nói tới thông tin liên lạc của đồng nghiệp anh.

Bây giờ nghĩ lại, Lục Ngôn chưa bao giờ đưa tôi đi gặp bất cứ người bạn nào của anh.

Lục Ngôn là trẻ mồ côi.

Anh lớn lên trong cô nhi viện, sau đó tự mình vượt qua kỳ thi luật, từng bước từ một luật sư tập sự trở thành một luật sư vàng như bây giờ.

Vì thế, tôi luôn ngưỡng mộ Lục Ngôn, tôi cảm thấy may mắn khi có một người bạn trai vừa đẹp trai lại giỏi giang như vậy.

Ba người chúng tôi có những sở thích rất giống nhau, chúng tôi cùng thích nghe một thể loại nhạc, cùng thích xem một thể loại phim.

Chúng tôi còn hẹn nhau cuối năm sẽ đi Phần Lan, tôi đã đặt vé máy bay và cả khách sạn với giá rẻ rồi.

Tình cảm của con người rất kỳ lạ, tuy ở bên Hà Trạch hơn mười năm, nhưng tôi vẫn lựa chọn tin tưởng Lục Ngôn.

"Sơ Sơ, tớ biết cậu khó có thể tin tưởng tớ, cho nên bây giờ tớ sẽ cho cậu xem bằng chứng, Lục Ngôn vẫn luôn lừa cậu!" Hà Trạch tức giận nói.

WeChat của tôi liên tục đổ chuông.

Hà Trạch gửi cho tôi cái gọi là bằng chứng.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lục Ngôn, trong mắt anh ấy hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Tôi thấy bàn tay của anh đang đút trong túi áo ngủ, dường như có thứ gì đó đang nổi lên dưới túi áo.

Môi tôi run run mấy lần, bước chân chậm rãi tiến tới gần cửa.

Trong khi quan sát hành động của Lục Ngôn, tôi liếc nhìn WeChat.

Trên màn hình, là ảnh chụp của Lục Ngôn, tôi nhìn thời gian, vừa vặn là hôm nay.

Hồi sáng Lục Ngôn nói với tôi, hôm nay anh ấy có một buổi tòa rất quan trọng, có thể sẽ vô cùng bận.

Nhưng trong ảnh chụp, Lục Ngôn lại xuất hiện ở một nơi mà tôi không ngờ tới.

Trước một tòa nhà dân cư bỏ hoang, mặt anh ấy trông u ám vô cùng, không hề giống với một Lục Ngôn mà tôi thường thấy.

Trong lòng tôi tràn đầy sợ hãi: "Tại sao Lục Ngôn lại xuất hiện ở đây?"

"Sơ Sơ, nghe tớ giải thích đã."

5.

“Lục Ngôn, rốt cuộc trong túi anh đang giấu cái gì?”

Tôi tinh tường nhìn thấy, tay Lục Ngôn khẽ run lên.

Mà ngoài cửa, thanh âm Hà Trạch lại tiếp tục truyền tới: “Sơ Sơ, thật ra tớ luôn lừa cậu, tớ không phải là cảnh sát giao thông bình thường, tớ là cảnh sát của tổ trọng án, tớ đã quan sát Lục Ngôn rất lâu rồi, hẳn ta là đối tượng hoài nghi trọng điểm của bọn tớ.”

“Bọn tớ hoài nghi Lục Ngôn là một tên tội phạm giết người cực kỳ hung ác, mà cậu, chính là mục tiêu kế tiếp của hắn.”

“Bạch Sơ, khu nhà bỏ hoang này chính là nơi nhóm bọn tớ phát hiện ra thi thể nạn nhân, nhưng bọn tớ vẫn chưa có công khai, vì tên giết người có một sở thích quái dị, sau khi hắn giấu thi thể xong, cứ cách ba ngày sẽ tới thưởng thức kiệt tác của bản thân.”

Những gì Hà Trạch nói làm thân thể tôi rét run từng đợt.

Lục Ngôn lấy thứ đang giấu trong túi áo ra, là hộp nhẫn cưới của DR được đóng gói tỉ mỉ.

Tôi đột nhiên nhớ tới, hôm nay là ngày kỷ niệm một năm chúng tôi ở bên nhau, trước khi đi ngủ, Lục Ngôn dường như muốn nói gì đó với tôi, nhưng tôi cũng vừa mới đi làm về rất mệt mỏi, cho nên vừa nằm lên giường đã ngủ mất.

Lục Ngôn nhìn tôi, mặt mày thanh tú ôn hòa, trước sau như một.

Bây giờ còn cách thời gian cảnh sát tới còn có 5 phút.

Chỉ cần sống sót qua 5 phút này, hết thấy chân tướng đều sẽ rõ ràng.

Giờ phút này, tôi giống như cá mắc cạn, cả người nhịn không được run rẩy.

Tôi tin tưởng Lục Ngôn, tôi yêu anh ấy như vậy, mà anh ấy cũng vô cùng yêu tôi.

Nhưng Lục Ngôn xác thực đã lừa tôi, hôm nay, anh ấy đã tới nơi mà tôi không hề biết tới.

Thanh âm vừa thất vọng vừa đau khổ của Hà Trạch truyền tới: “Bạch Sơ, cậu còn chưa tin tôi hay sao? Mười hai năm, chúng ta đã quen nhau mười hai năm liền! Chúng ta học chung một trường tiểu học, học chung trường cấp hai, rồi cấp ba, cái đợt mẹ cậu bị bệnh, là tôi mạo hiểm mưa to gió lớn cống bà ấy tới bệnh viện đấy!”

Hà Trạch nói đúng, từ nhỏ cậu ấy đã là hàng xóm của tôi, mẹ tôi và mẹ cậu ấy là bạn thân nhất của nhau.

Chúng tôi thân nhau tới mức chỉ còn kém mỗi bước cuối cùng, nhưng mà tôi và Hà Trạch đều không có loại cảm giác nam nữ tâm động kia.

Tôi từng giúp cậu ấy theo đuổi vài cô gái, cậu ấy cũng từng giúp tôi đưa thư tình, lần mẹ tôi sinh bệnh đó là vào đêm khuya.

Lần đó tôi vẫn còn đang học cấp ba, thôn chúng tôi sống rất nhỏ, chỉ cần một trận mưa nhỏ sẽ dễ dàng khiến sạt lở đất, xe không thể vào cũng không thể ra, bố tôi đã sớm mất, là Hà Trạch đã cống mẹ tôi từng bước từng bước đi ra ngoài thôn.

Tôi và Hà Trạch, nói là bạn bè, kỳ thật còn giống như là anh em ruột hơn.

Rất nhiều người đều nói, nam nữ không tồn tại tình bạn trong sáng thuần khiết, cứ tiếp tục thì một trong hai sẽ thích đối phương mà thôi, nhưng chúng tôi xác thực không như vậy.

“Lục Ngôn, vì sao sáng hôm qua anh lại gạt em? Chỗ kia rốt cuộc là nơi nào, lời Hà Trạch nói là thật sao?” Tôi thống khổ hỏi.

Khoảng cách còn 1 phút trước khi cảnh sát tới, theo lý mà nói thì bây giờ họ hẳn đã ở dưới lầu rồi.

Nhưng tôi lại không nghe thấy bất cứ tiếng động gì như còi xe cảnh sát.

Sau đó, điện thoại của tôi lại nhận được một tin nhắn.

[Thưa cô, chúng tôi đã đứng trước cửa phòng 1404.]

Tôi la lớn: “Tôi ở bên trong, các anh mau vào đi! Mật mã là 456321!”

Biểu tình của Lục Ngôn trở nên rất kỳ quái, anh dùng một kiểu ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, trong mắt là sự phức tạp cùng thương hại.

Bên ngoài cũng không hề có thanh âm nào.

Tôi đột nhiên nghe thấy một âm thanh điện rất rõ ràng.

Nó đột nhập vào tâm trí tôi mà không hề báo trước.

Tôi đau đớn ôm đầu.

[Thưa cô, chúng tôi đã tới rồi, cô đang ở đâu?]

Tin nhắn này làm khóe mắt tôi chấn động.

6.

Tôi luống cuống.

Tôi hướng xuống dưới lầu hô to: “Tôi ở nơi này! Tôi ở trong này này!”

Nhưng tin nhắn rất nhanh lại gửi tới đây.

[Thưa cô, hy vọng đây không phải trò đùa dai, chúng tôi đang ở trong nhà cô rồi, nhưng bên trong không có ai cả.]

Ngữ khí đã lạnh xuống rồi.

Tôi đột nhiên có một loại cảm giác, tôi thật sự đang ở 1404 sao?

“Hà Trạch, tớ rốt cuộc đang ở đâu?” Phía sau lưng tôi lạnh toát.

Hà Trạch trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Sơ Sơ, chúng ta đang ở nhà cậu, 1404.”

“Cậu nói dối! Các người đều gạt tôi, nơi này căn bản không phải 1404 có đúng không?”

Ngón tay tôi hung hăng đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Ngoài cửa là bạn thân hơn mười năm của tôi, bên trong cánh cửa là bạn trai tôi yêu đương được một năm.

Nhưng mà hiện tại, tôi không thể tin tưởng được ai cả.

Bọn họ ai cũng có bí mật gạt tôi.

Bóng tối giống như đang há miệng thật lớn gắp gao bao vây tôi ở bên trong, làm tôi không hít thở được tý không khí nào.

Tôi trực tiếp gọi 110.

Đầu bên kia, cảnh sát đã có chút mất kiên nhẫn: “Thưa cô, mong cô đừng lãng phí cảnh lực của chúng tôi, bây giờ chúng tôi đang ở 1404, nhưng không thấy cô đâu hết.”

Tôi nhịn xuống run rẩy, giọng nói mang theo tia nước mắt: “Tôi cũng không biết tôi ở đâu nữa, nhưng mà tôi thực sự cần các anh, các anh có thể định vị điện thoại của tôi có được không?”

Vị cảnh sát đầu bên kia vô cùng chuyên nghiệp, rất nhanh đã trấn an cảm xúc của tôi, anh ta nói bọn họ đang tiến hành định vị điện thoại của tôi rồi.

Đột nhiên, vị cảnh sát đó nói một câu làm cho tôi như hãm vào sâu trong vực thẳm.

“Thưa cô, cô... bây giờ đang ở cách trung tâm thành phố hơn 300 km, ở trên một hòn đảo không biết tên.”

Chương 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

7.

“Tôi... ở trên đảo?”

Ba chữ cuối cùng, tôi dường như đã dùng hết khí lực toàn thân để nói ra.

Bạn không thể tưởng tượng được tôi đã hy vọng đây chỉ là một giấc mộng tới nhường nào đâu.

Ngày kỷ niệm một năm yêu nhau, ông trời thế nhưng lại cho tôi một món quà nực cười như vậy.

Vật trang trí ở nơi này, thảm, tủ quần áo, thậm chí cả mấy con búp bê đặt ở đầu giường, đều giống y như đúc với 1404.

Thế cho nên mặc dù tôi có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng thì cũng không chút hoài nghi.

Người có thể tự tay bố trí căn phòng cẩn thận như 1404.

Người biết tôi luôn thích đốt nến thơm mỗi ngày một loại trước khi đi ngủ, mà hôm nay tôi sẽ đốt vị chanh.

Tôi nhìn tủ đầu giường, quả nhiên là vị chanh.

Cho nên tôi đã không chút hoài nghi, đây chính là nhà của mình.

Người này hiểu rõ tôi như nắm lòng bàn tay.

Người có thể hiểu tôi tới vậy, có hai người, một là thanh mai trúc mã Hà Trạch, hai là bạn trai Lục Ngôn của tôi.

“Thưa cô, cô yên tâm, chúng tôi đã phái trực thăng nhanh chóng qua đó...”

Cảnh sát ở trong điện thoại liên tục an ủi tôi, một câu nói của anh ta càng khiến toàn thân tôi lạnh như băng.

Anh ta hạ giọng, ngữ khí vô cùng nghiêm trọng mở miệng nói: “Nhưng mà cô gái, lời nói tiếp theo của tôi cô nên nghe cho rõ, hiện tại ở cạnh cô đang có một gã tội phạm giết người liên hoàn rất nguy hiểm, gã tên Tả Lâm Lăng, chúng tôi đã truy nã gã năm năm nay, nhưng năm năm nay, gã không ngừng thay đổi diện mạo bên ngoài của bản thân, thậm chí còn thông qua việc sát hại người khác để thể thân vào thân phận của người đó.”

“Cô gái, Lâm Lăng vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại là một người rất thông minh, hơn nữa gã còn rất thích nhập vai, có một vụ án, gã đã giả dạng làm chồng của nạn nhân tới hơn nửa năm, gã rất thích cái cảm giác này.”

“Sở dĩ người bị hại đều không có phát hiện ra điều kỳ lạ là bởi vì Lâm Lăng có thể hoàn mỹ bắt chước thanh âm của người khác, hơn nữa trước khi lựa chọn đối tượng, gã sẽ nghiêm túc sàng lọc theo hình thể, thanh âm, chiều cao, mục đích là để lựa chọn người phù hợp nhất để gã tiếp cận nạn nhân.”

“Chúng tôi đã liên lạc với tổng cục, chúng tôi cho rằng, mục tiêu kế tiếp của Lâm Lăng chính là cô.”

Tôi nắm điện thoại, thân thể run nhè nhẹ, tôi dùng sức cắn đầu lưỡi, đau đớn làm tôi bảo trì thanh tĩnh và bình tĩnh.

Bây giờ tôi đang ở trên đảo, Hà Trạch bên ngoài tìm tới đây thế nào?

Trừ phi cậu ta chính là Lâm Lăng!

Là cậu ta đem tôi và Lục Ngôn chuyển tới nơi này, lại tự biên tự diễn diễn một màn kịch, đem tôi và Lục Ngôn như con chuột mà đùa bỡn.

Lục Ngôn cầm bàn tay lạnh như băng của tôi: “Sơ Sơ, cảnh sát nói gì vậy? Chúng ta rốt cuộc đang ở đâu?”

Tôi thờ hờn hển, hạ giọng nói: “Lục Ngôn, Hà Trạch chính là Lâm Lăng, chúng ta phải chạy khỏi nơi này!”

Thanh âm của Hà Trạch càng ngày càng gấp gáp xao động: “Bạch Sơ, nơi này quả thực không phải 1404, ngay từ đầu tôi không nói thật với cậu là sợ Lục Ngôn làm tổn thương tới cậu!”

“Không, gã không phải Lục Ngôn, gã là Lâm Lăng!”

“Tôi vô cùng hiểu gã đàn ông này, gã rất thích diễn trò, thích diễn tới mức thành bệnh, tôi biết gã muốn đem cậu tới nơi này, cho nên mới trộm trốn lên trực thăng tới đây.”

“Sơ Sơ, cậu nhất định phải tin tôi, đây là chứng nhận cảnh sát của tôi.”

Bên dưới khe cửa được nhét vào một tấm thẻ cảnh sát.

Tôi cầm lên nhìn, đúng thực là thẻ chứng nhận thân phận cảnh sát của Hà Trạch.

Nhưng có thể là Lâm Lăng đã sớm giết Hà Trạch, sau đó ngụy trang thành Hà Trạch thì sao.

Lục Ngôn nắm lấy bả vai tôi: “Bạch Sơ, nhìn anh, anh sẽ giải thích tất cả mọi chuyện với em sau, nhưng bây giờ không còn thời gian nữa, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã nói với em câu gì không?”

Tôi run rẩy, kinh ngạc nhìn ánh mắt của Lục Ngôn.

“Anh nói, ánh mắt của em là thứ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy.”

Lục Ngôn cong môi cười ôn nhu, sau đó mạnh mẽ đẩy tôi tới bên cửa sổ.

“Chạy đi! Bạch Sơ!”

Cửa đột nhiên bị người dùng lực đẩy ra.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt âm trầm đầy phẫn nộ của Hà Trạch.

Mà ngay sau đó, thanh âm của cảnh sát thông qua điện thoại rõ ràng rơi xuống bên tai tôi.

“Thưa cô, chúng tôi đã biết gã giết người đã ngụy trang thành ai, gã là...”

Đột nhiên, điện thoại cúp ngang.

Tay của tôi cứng đờ, hết pin?

“Bạch Sơ, chạy mau lên!”

Mắt thấy Hà Trạch đập cửa xông vào, Lục Ngôn gào lớn với tôi.

Ngoài cửa sổ là mảnh đất trống, ở độ cao này nhảy xuống, nhiều lắm thì chỉ trầy chút da mà thôi.

Tôi không chút do dự, nhìn Lục Ngôn một cái rồi nhảy xuống.

Tôi ngã trên cỏ, hô to về phía Lục Ngôn: “Nhanh lên!”

Lục Ngôn đập chân muốn nhảy ra khỏi cửa sổ, đột nhiên phía sau anh ấy toát ra một cái bóng đen!

“Cẩn thận!” Đồng tử tôi kịch liệt co rụt lại.

Hà Trạch mạnh mẽ kéo Lục Ngôn lại.

“Tao sẽ không để mày làm tổn thương Bạch Sơ! Ông đây bảo vệ cô ấy hơn mười năm, sao có thể để cô ấy bị thương chứ!”

Hai người kịch liệt lao vào đánh nhau.

Trong nháy mắt khi nghe thấy câu kia, tôi ngây cả người.

Nhưng tôi không kịp nghĩ quá nhiều, cầm điện thoại, chân tay luống cuống chạy về phía trước.

Cảnh sát hẳn là rất nhanh sẽ tới, tôi phải tìm một chỗ để trốn.

May mắn là, tôi tìm được một cái động hẹp, cho nên liền trốn luôn vào bên trong.

Điện thoại vẫn trong trạng thái đen xì, tôi oán hận vì cái gì trước khi đi ngủ không có sạc pin trước!

Giờ phút này, nước mắt rồi cuộc cũng nhịn không được mà rơi xuống, tôi khóc một hồi lâu, lau khô nước mắt, tỉnh táo lại bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ.

Nếu nói Hà Trạch chính là Lâm Lăng, vậy rồi cuộc bắt đầu từ khi nào hẳn đã giết chết Hà Trạch chứ?

Đại não tôi nhanh chóng hồi tưởng lại quá trình ở chung của tôi, Lục Ngôn và Hà Trạch.

Phẫu thuật thẩm mỹ thì cần phải có thời gian hồi phục, càng miễn bàn tới việc đem một người biến thành một người trùng khớp tới trình độ này.

Tôi nghĩ tới hai tháng sau khi tôi quen Lục Ngôn, vì để hoàn toàn hiểu biết về một tập đoàn bán hàng đa cấp, tôi đã hai tháng không về nhà.

Đây là lần duy nhất tôi và Lục Ngôn tách ra, có điều thời gian cũng không quá dài, mà Hà Trạch, số lần tôi gặp mặt cậu ấy cũng không hiểu, cho nên Lâm Lăng có thể thay thế cậu ấy cũng sẽ càng dễ dàng hơn.

Mà hôm qua sau khi tôi đi công tác về dưới lầu chung cư là 7 giờ tối, lúc tôi lên lầu còn bắt chuyện với bảo an vài câu.

Lúc chờ thang máy, tôi nhìn thấy một vài người hàng xóm quen thuộc, tuy chúng tôi không có phương thức liên lạc của nhau, nhưng vẫn có thể chào hỏi nhau mấy câu.

Về tới nhà thì đã là 7 giờ 5 phút, vì sao mà tôi lại nhớ rõ thời gian như vậy, là bởi vì lúc ấy tôi đang báo cáo kết quả công tác cho lãnh đạo thông qua WeChat.

Sau khi tắm rửa xong, tôi đi một vòng dưới lầu kiểm tra đèn đã tắt chưa, sau khi làm xong thì liền lên phòng đi ngủ.

Trước khi ngủ, Lục Ngôn còn đang ôm tôi.

Nói cách khác, tôi bị chuyển tới hòn đảo này, là trong khoảng thời gian tôi đang ngủ.

Gã tội phạm giết người tên Lâm Lăng kia, ở hòn đảo này đã dựng lên một căn hộ giống y hệt 1404, cố ý dời tôi tới đây.

Vì cái gì mà hắn phải phí nhiều công sức như vậy?

Mà ngay sau đó, cách đó không xa vang lên tiếng bước chân trầm trọng, chậm rãi bước tới gần chỗ tôi đang trốn.

9.

Tôi che miệng, cố gắng nín thở.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng ở trước cửa động tôi đang trốn thì ngừng lại.

Tôi nhìn thấy một đôi giày da.

Đôi giày da này rất quen thuộc, là quà sinh nhật tôi mua cho Lục Ngôn.

Là Lục Ngôn!

Tôi nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị theo huyết động chui ra thì lại nghe được thanh âm của Lục Ngôn.

“Bạch Sơ có thể chạy đi đâu được?”

Tôi vừa muốn mở miệng nói chuyện, nói cho Lục Ngôn biết tôi đang ở đây, thì lại nghe được âm thanh của Hà Trạch vang lên.

“Không biết, con ả này giảo hoạt hơn em nghĩ!”

Tôi như bị một chậu nước lạnh tạt vào đầu, giật mình sững sờ tại chỗ.

Bọn họ đang nói gì vậy?

Sao tôi nghe không hiểu chữ nào vậy?

Ngay sau đó, tôi nghe được tiếng bật lửa.

“Anh Ngôn, sơ suất rồi.” Tôi nghe thấy Hà Trạch nói.

Lòng tôi kịch liệt nhảy lên, vừa mới nãy, Hà Trạch với Lục Ngôn không phải còn đang đánh nhau sao?

“Không nghĩ tới con ả này lại lưu loát bỏ chạy bỏ lại anh như vậy nha, chặc chặc, anh Ngôn, hình như mị lực của anh không đủ rồi!” Hà Trạch cười hì hì nói.

Lục Ngôn cũng nặng nề nở nụ cười: “Phóng viên thì luôn có tâm cảnh giác như vậy mà, có điều chúng ta cũng chơi thật sự vui, không phải sao?”

Lòng tôi như bị thứ gì đó gắt gao siết chặt, thờ không nổi.

“Lúc đó em thiếu chút nữa là diễn không nổi nữa, lúc đó giọng nói của con ả đó khiếp sợ bao nhiêu chứ, em còn thiếu chút nữa cười ra tiếng đấy!” Ngữ khí Hà Trạch như đang nói tới chuyện gì thú vị lắm vậy.

“Ngủ với một con phóng viên có cảm giác thế nào? Thích không?” Hà Trạch tiếp tục cười hỏi.

Tôi gắt gao siết chặt nắm tay, toàn thân bởi vì phần nộ và nghi hoặc mà rét run.

Mà ngay sau đó, điện thoại trên tay tôi ngoài ý muốn lại sáng lên.

Dòng điện thoại Iphone này, có lúc tắt có lúc bật, qua một lúc lại có thể dùng được tiếp một lát, nhưng lượng pin nhiều nhất chỉ có 5% trở xuống mà thôi.

Tôi nhìn điện thoại, phin hiển thị 3%.

Tôi ngừng thở, run run mở ra tin nhắn chưa đọc.

Bởi vì quá mức khẩn trương cho nên đã ấn nhầm mấy lượt.

Rốt cuộc cũng xem được tin nhắn vị cảnh sát kia gửi tới.

[Thưa cô, chúng tôi vừa mới nhận được một tin tức khẩn cấp, Lâm Lăng không gây án một mình, hung thủ có hai người, bọn họ là một cặp anh em, anh trai tên Lâm Lăng, em trai tên Lâm Thần.]

[Nửa năm trước bọn họ đã giết chết Lục Ngôn và Hà Trạch, cũng ngục trang thành hai người họ sinh sống ở bên cạnh cô.]

[Cô tuyệt đối đừng tin tưởng những gì hai người đó nói, bởi vì trước khi chúng giết nạn nhân đều sẽ dùng một số biện pháp ép cung hỏi một ít tin tức của nạn nhân.]

[Bên tổ trọng án đã tìm được thi thể của Lục Ngôn và Hà Trạch, thi thể của bọn họ trước khi chết đã chịu ngược đãi vô cùng tàn nhẫn.]

[Chỗ sọ não của Hà Trạch còn có một cái lỗ nhỏ, chúng tôi hoài nghi đó là bị khoan điện, xương cốt tay chân của Lục Ngôn cũng đều bị chặt đứt.]

[Trước khi tới chung cư cô sống, Lâm Lăng và Lâm Thần đã đâm chết một ông lão sáu mươi tuổi, cũng đè ép ba lượt trên người ông lão làm nạn nhân tử vong.]

[Đây là cặp anh em cực kỳ hung ác, chúng tôi sẽ lập tức tới đó, cô nhất định phải trốn thật kỹ.]

Cơ thể tôi không khống chế được mà run lên, một cổ ghê tởm kịch liệt trào lên ở trong lòng!

Nước mắt lập tức rơi trên màn hình điện thoại, lúc này, lượng pin rút cuộc cũng hao hết, lại trở về một mảnh đen nhánh.

Tôi thế nhưng lại chung chăch chung gối với một gã tội phạm giết người lâu như vậy!

Hai người đàn ông kia đối với tôi đều vô cùng quan tâm, thế mà cả hai đều đã mất, suốt thời gian qua tôi lại sống với hai gã giết người không ghê tay như vậy.

Mà ngay sau đó, một gương mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa động...

Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

10.

Lục Ngôn ôn nhu cười nhìn tôi, tựa như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Nhưng tôi rất rõ ràng, người trước mặt không phải Lục Ngôn, gã là một tên cầm thú khoác da người, là một ác ma đã ngụy trang thành Lục Ngôn.

“Anh là Lâm Lăng hay Lâm Thần?”

Tôi vừa phẫn nộ vừa oán hận nhìn người đàn ông trước mặt.

“Là Lâm Lăng.” Lâm Lăng cong môi nói.

Trên mặt gã là vẻ đắc ý khiến người ta chán ghét.

Đó là một loại hứng thú sau khi vờn qua vờn lại con chột, rốt cuộc cũng đắc ý lộ ra nanh vuốt.

Lâm Lăng cười như không cười nhìn tôi: “Bạch Sơ, cô có biết Lục Ngôn là chết như thế nào không? Trước khi chết hắn đã một mực khẩn cầu tôi buông tha cho cô, tôi dùng cưa điện cắt tay chân hắn, hắn còn khóc cầu tôi đừng làm tổn thương tới cô nữa đấy...”

Lúc này, Lâm Thần cũng xuất hiện ở trước mặt tôi.

Miệng hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Bạch Sơ, cô đúng là con ả rất có phúc khí đấy, có hai người đàn ông luôn sẵn lòng bảo vệ cô, Hà Trạch cũng vậy nha, sức chịu đau so với bất cứ tên cảnh sát nào tôi từng gặp đều mạnh hơn nhiều lắm.”

“Nhưng mà chỉ cần là vấn đề liên quan tới cô, Hà Trạch liền trở nên hèn mọn, hấn bảo tôi tùy tiện làm gì hấn cũng không sao cả, chỉ cần tôi có thể buông tha cho cô một mạng, tôi dùng máy khoan điện đục một lỗ trên sọ hấn, tôi muốn xem xem một người đàn ông thâm tình như vậy, đại não rốt cuộc sẽ có hình dáng gì.”

Tôi phát ra tiếng thét tê tâm liệt phế, tôi cảm thấy bản thân là đũa ngu ngốc không gì sánh bằng!

Bạn trai của tôi, bạn thân nhất của tôi đều đã chết, tôi thế mà lại không nhận thấy có điều không thích hợp từ họ, còn cùng bọn họ sinh hoạt hơn nửa năm liền.

Nước mắt đã sớm làm tầm mắt tôi mờ hồ, giờ khắc này, tôi chỉ có một ý niệm trong đầu, tôi muốn hai tên ác ma này đền mạng.

Tôi tự nhủ, Bạch Sơ, đã tới nước này rồi, mày phải mạnh mẽ lên.

Lâm Lăng lấy nhẫn kim cương từ trong túi ra vớt cho tôi, đứng ở bên cạnh vẻ mặt cười tươi như hoa khiến tôi cảm thấy ghê tởm.

“Nhẫn kim cương này là trước khi Lục Ngôn chết, tôi đã tìm thấy ở trên người hấn, hấn thực sự rất yêu cô nha, Sơ Sơ.”

Tôi run rẩy siết chặt nhẫn, ngẩng đầu, âm lãnh nhìn gã.

“Lâm Lăng, Lâm Thần, tôi đã báo cảnh sát, các anh không sợ sao?”

“Sợ?” Lâm Thần khoa trương cười ha ha, tiếng cười bén nhọn chói tai.

“Bạch Sơ, cô thật sự cảm thấy, cảnh sát đáng tin tới vậy sao?” Lâm Thần nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo chút phức tạp, còn có thương hại, thêm cả tia oán hận chột lóe lên.

Tôi nắm chặt nhẫn ở trong tay, Lâm Thần có ý gì?!

“Sơ Sơ, cảnh sát sẽ không tới cứu cô đâu.”

Lâm Lăng đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt tôi, sắc mặt lạnh xuống, hắn nâng tay dùng sức tát tôi một cái.

Mặt tôi rất nhanh đã sưng lên, rất đau.

Một dòng máu ấm nóng chảy từ mũi tôi xuống.

“Có đau không?”

Lâm Lăng giống như ma quỷ, lau máu tươi trên mũi tôi đi.

“Đừng đụng vào tôi!” Tôi hận thù nhìn gã.

Khuôn mặt này giống Lục Ngôn bao nhiêu, tôi càng có thể tưởng tượng được trước khi chết Lục Ngôn đã trải qua thống khổ cỡ nào.

Bị cắt đứt hai tay hai chân, đến chết vẫn cầu xin hai gã cầm thú này buông tha tôi.

Tôi hoàn toàn không tin lời Lâm Lăng và Lâm Thần nói, cảnh sát nhất định sẽ tìm tới hòn đảo này.

Lâm Thần cười ha ha, gã cười đến mức nước mắt chảy ra, như thể nghe được câu chuyện gì đáng cười lắm vậy.

Lâm Lăng: “Bạch Sơ, không có cảnh sát nào hết, cho tới bây giờ đều không có cảnh sát nào hết.”

Những lời này làm tôi sững sờ tại chỗ.

“Vì sao chứ...” Tôi cố gắng gian nan nói ra ba chữ từ sâu trong cổ họng, nghẹn đến mức khiến tôi phát đau.

“Vì sao? Đương nhiên là bởi vì gã cảnh sát nói chuyện với cô chính là tôi nha!” Lâm Thần quơ quơ điện thoại, lộ ra một tia mỉm cười đắc ý.

Hắn nói xong, sau đó liền điều chỉnh giọng phát ra thanh âm giống y như đúc với vị cảnh sát đã nói chuyện với tôi qua điện thoại, “Thưa cô, cô phải cẩn thận đấy...”

“Sao... sao có thể?”

Cho dù Lâm Thần có thể chỉnh giọng, nhưng tôi nhấn tin và gọi điện rõ ràng là số khẩn cấp của cảnh sát cơ mà.

Lâm Lăng nở nụ cười, “Sơ Sơ, cô nói xem sao chúng tôi có thể phạm loại sai lầm này được chứ, nhân lúc cô đang ngủ, chúng tôi đã sớm đổi điện thoại của cô rồi, điện thoại kia đã bị chúng tôi thiết trí qua, mặc kệ là cô gọi vào số nào, đều sẽ gọi tới số của Lâm Thần mà thôi.”

Tôi hít sâu một hơi, ngực đau đớn kịch liệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiết trí đặc biệt vì tôi như vậy, có ý nghĩa gì sao?”

“Có ý nghĩa chứ, đương nhiên là có ý nghĩa rồi! Bạch Sơ, cô là một người thông tin, mà người thông minh phải dùng tới thủ đoạn thông minh. Cô hẳn là nên cảm thấy may mắn, đây là vinh quang cao nhất mà chúng tôi dành cho cô đấy.” Lâm Lăng nói.

Gã rút ra một con dao, ngòi xỏm xuống trước mặt tôi, để ở trên trán tôi: “Để tôi nhìn xem, đại não của người thông minh có gì khác biệt đi.”

Nhưng ngay sau đó, thần sắc Lâm Lăng chợt biến nhìn tôi.

Một khẩu súng chống ở trên ngực gã.

Tôi mở miệng nói: “Tôi đã sớm phát hiện đêm nay các người sẽ động thủ với tôi, cho nên đã sớm liên hệ cảnh sát chân chính rồi, bọn

họ sẽ lập tức tới đây.”

“Lâm Lăng, Lâm Thần, khoan tay chịu trời đi.” Tôi lạnh mặt nghiêm túc nói.

Lâm Lăng nở nụ cười, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, đột nhiên, gã mạnh mẽ dùng sức đánh về phía tôi, bàn tay bóp chặt cổ tôi.

Tôi lập tức nổ súng, nhưng mà súng lại hoàn toàn không nổ đạn.

Lâm Lăng cười nói: “Sơ Sơ, cô cảm thấy tôi bất cần như vậy sao, súng, tôi đã sớm đổi rồi.”

“Trước khi cảnh sát tới, tôi có đủ thời gian để giết cô, hòn đảo này là chúng tôi tỉ mỉ thiết kế qua, chúng tôi có đủ cơ hội và thời gian để chạy trốn.”

“Sơ Sơ, thật ra tôi từng thích cô đấy, nếu tôi là một người bình thường, phỏng chừng sẽ tìm một cô bạn gái như cô, có điều thật đáng tiếc, tôi không phải một người bình thường.”

“Sơ Sơ, tôi sẽ cho cô chết thoải mái một chút nhé, đây là vì tôi thích cô đấy.”

Lâm Lăng chậm rãi siết chặt bàn tay đang bóp cổ tôi.

Đột nhiên, ý cười trên mặt gã dừng lại.

Lâm Lăng quay đầu, khiếp sợ nhìn Lâm Thần, máu tươi từ miệng gã trào ra.

Trên lưng Lâm Lăng, cắm một con dao.

Lâm Thần lạnh lùng nói: “Lâm Lăng, mày rất tự đại, cho nên cũng không có phát hiện ra tao không phải Lâm Thần đi.”

Lâm Lăng mạnh mẽ ho ra một búng máu, định đứng lên thì lại bị Lâm Thần một cước đá ngã ra đất, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Tôi ngơ ngác nhìn Lâm Thần.

Từ trên mặt hắn nhìn ra một tia cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Hà Trạch?”

Hà Trạch nhếch miệng cười, “Sơ Sơ, bây giờ mới nhận ra tôi?”

“Cậu không chết!”

Mừng rỡ quá độ, tôi như điên nhảy lên nhào vào trong ngực Hà Trạch, nước mắt chảy ra không dứt.

Tôi vừa khóc vừa cười đắm vào ngực hắn.

Lúc này, trên không trung vang lên thanh âm của trực thăng.

Đi đầu là một người lính đặc công, đi tới trước ặt tôi, làm một động tác chào hỏi với Hà Trạch, “Hà sĩ quan.”

“Sơ Sơ, tôi biết em có rất nhiều chuyện muốn hỏi, sau khi lên máy bay sẽ nói hết chân tướng với em nhé.” Hà Trạch nói.

Lâm Lăng đang hôn mê đã bị cảnh sát áp giải lên trực thăng.

Trên trực thăng, Hà Trạch đem tất cả mọi chuyện nói cho tôi nghe.

Thân phận bên ngoài của hắn là cảnh sát giao thông, thực ra là để Lâm Lăng thả lỏng cảnh giác mà thôi.

Hắn giả bộ bị Lâm Thần bắt đi, sau đó thừa dịp Lâm Thần sơ ý đã giết chết gã.

“Lâm Lăng và Lâm Thần có phong cách hành hạ tới chết khác nhau, cho nên tới bây giờ hai người họ đều sẽ không gây án cùng

nhau, hơn nữa sau khi bọn chúng giết người đều sẽ không gặp mặt, sẽ chỉ gửi cho nhau một tin nhắn ngắn gọn.”

“Tôi đã nắm giữ được quy luật này của bọn chúng, cho nên mới ngụy trang thành Lâm Thần, sống ở bên cạnh em.”

“Từ khi nào thích xem phim kinh dị thế?” Tôi trêu ghẹo nói.

Trên mặt Hà Trạch hiện lên một tia ảo não, “Có quỷ mới biết, tôi phải kiên trì xem cái phim kinh dị mà Lâm Thần thích biết bao nhiêu lần chứ...”

Tôi nghe xong, trên mặt nở nụ cười, đột nhiên lại nghĩ tới những lời Hà Trạch từng nói qua trước đó.

Mặt tôi dần dần đỏ lên, “Lúc đó cậu nói, là thật sao?”

Mặt Hà Trạch cũng đỏ lên, hẩn trốn tránh như không dám nhìn vào mắt tôi, chúng tôi cùng giữ im lặng.

Thật lâu sau, tôi mới nghe được tiếng nói vô cùng nghiêm túc của hắn, “Là thật.”

Trái tim không thể khống chế mà run lên.

Đột nhiên, Hà Trạch nắm lấy tay tôi.

Tay hắn rất ấm áp, mang theo hơi hơi run rẩy: “Sơ Sơ, chúng ta hẹn hò đi.”

Tôi không có lập tức trả lời, nhỏ giọng nói: “Để tớ nghĩ kỹ đã.”

Nhưng thật ra trong lòng tôi đã có một đáp án chính xác rồi.

Tôi nặng nề thiếp đi trên vai Hà Trạch.

Trên tấm kính thủy tinh, phản chiếu gương mặt âm u của Hà Trạch.

(END)